

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **Y. V.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 10. 2004, č. j. 60 Az 116/2004 - 72,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 10. 2004, č. j. 60 Az 116/2004 - 72, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 19. 1. 2004, č. j. OAM-1414/LE-B01-B02-2003, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že z obsahu spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel požádal o udělení azylu, neboť měl v zemi původu problémy v souvislosti s jeho neschopností doplatit i s úroky škodu za nový automobil zničený při dopravní nehodě. Uvedené problémy však za důvod pro udělení azylu považovat nelze. Ministerstvo zohlednilo veškeré skutečnosti, které stěžovatel uvedl, a tyto hodnotilo z pohledu zákonných předpokladů pro udělení azylu a své úvahy, kterými bylo vedeno, jakož i závěr, ke kterému dospělo, uvedlo v podrobném odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí, přičemž závěr učiněný ministerstvem má oporu v obsahu spisu a je zcela logický. Ministerstvo si opatřilo potřebné doklady pro rozhodnutí, vycházelo tedy ze spolehlivě zjištěného stavu věci a z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami bylo vedeno při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodovalo. Nedostatek podpisu oprávněné osoby na všech písemných

vyhotoveních správního rozhodnutí je nepochybně vadou řízení před správním orgánem, nicméně krajský soud neshledal v dané věci důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ministerstva, neboť ve správním spise je založeno jedno vyhotovení napadeného správního rozhodnutí ze dne 19. 1. 2004, které je vlastnoručně podepsáno oprávněnou osobou, tj. ředitelem uvedeného odboru PhDr. T. H. Absence podpisu oprávněné osoby pouze na některém z písemných vyhotovení správního rozhodnutí, je sice vadou řízení, avšak tato nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. Ministerstvo se podle názoru krajského soudu v napadeném rozhodnutí podrobně zabývalo existencí překážky vycestování na straně stěžovatele ve smyslu § 28 zákona o azylu na základě výpovědi stěžovatele a informací shromážděných o zemi původu. Krajský soud se shodl se závěrem ministerstva, že stěžovatel ve správním řízení neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, pro kterou by se nemohl vrátit na Ukrajinu a kterou by bylo možno podřadit pod důvody uvedené v § 91 zákona o azylu. Z informací České tiskové kanceláře ministerstvo zjistilo, že se Ukrajina nenachází ve válečném stavu, na jejím území neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl být překážkou vycestování stěžovatele, a státní orgány Ukrajiny nežádají o vydání stěžovatele pro trestný čin, za který by byl zákony Ukrajiny stanoven trest smrti. Stěžovatel ve správním řízení potvrdil, že na území Ukrajiny proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Nelze jej považovat ani za nezletilou osobu bez doprovodu. Proto i krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou odůvodnil tím, že se krajský soud neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť se opětovně nedostatečně vypořádal s tvrzením ministerstva o neexistenci překážek vycestování. Krajský soud toliko vyjmenoval v odůvodnění napadeného rozsudku okolnosti, které vedly ministerstvo k zamítavému rozhodnutí, přičemž konstatoval, že stěžovatel nenáleží k ohroženým osobám, aniž by uvedl, co jej k takovému závěru vedlo. Stěžovatel je toho názoru, že takové odůvodnění není dostatečné, není z něj patrno, jakými úvahami se krajský soud řídil, a je tedy nepřezkoumatelné. Dále pro stručnost stěžovatel odkázal na další důvody uváděné v kasační stížnosti podané dne 9. 4. 2004 proti původnímu rozsudku ze dne 19. 3. 2004, sp. zn. 60 Az 18/2004, na kterých i nadále trvá. Proto se domáhal zrušení napadeného rozsudku a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Krajský soud v této právní věci již rozsudkem ze dne 19. 3. 2004, č. j. 60 Az 18/2004 - 28, žalobu stěžovatele zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Toto rozhodnutí bylo na základě podané kasační stížnosti zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2004, č. j. 7 Azs 158/2004 – 62, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, když za důvodnou byla shledána jedna ze stížnostních námitek stěžovatele, v níž vyjádřil nesouhlas se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením ministerstva o neexistenci překážek vycestování. Krajský soud se v odůvodnění rozsudku s touto námitkou nevypořádal, a proto byl v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Ostatní stížnostní námitky nebyly shledány důvodnými.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že se krajský soud i v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s otázkou neexistence překážek vycestování, považuje Nejvyšší správní soud tuto námitku za neopodstatněnou. V žalobě stěžovatel tvrdil, že u něj existuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, neboť v zemi jeho původu panují takové poměry, které mu nedovolují navrátit se tam zpět. Za důkaz k tomuto tvrzení se vztahující označil zprávy o situaci v zemi původu, které jsou součástí spisového materiálu. Stěžovatel tak pouze v obecné rovině namítal nezákonnost správního rozhodnutí, aniž by ke svému tvrzení o porušení citovaného ustanovení uvedl konkrétní argumentaci. Protože krajský soud je v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán jak rozsahem žaloby, tak jejími důvody, přezkoumal napadené správní rozhodnutí mimo jiné v rozsahu vymezeném v žalobním bodě týkajícím se překážek vycestování. Zhodnotil, jakým způsobem se ministerstvo existencí překážek vycestování zabývalo, z jakých podkladů vycházelo a se závěry, k nimž dospělo, se ztotožnil, přičemž uvedl také důvody, které jej k tomu vedly. Krajský soud se tedy v odůvodnění rozsudku řádně vypořádal s namítaným porušením § 91 zákona o azylu a odůvodnění napadeného rozsudku není již v této části nepřezkoumatelné.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V souladu s citovaným ustanovením je kasační stížnost v té části, ve které se stěžovatel dovolává stížných důvodů již jednou uplatněných v předchozí kasační stížnosti a Nejvyšším správním soudem věcně přezkoumaných, nepřípustná.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu